

Čáp Klepáček a jeho kamarádi

Ludmila Lujková, "Pohádky pod peřinku"

Dětem z MŠ U dvou sluníček Brněnec

Dobrý den, milé děti, jsem tady zase, vaše Vyprávěnka Lidulinka. Přišla jsem za Vámi s novou pohádkou. Ptáte se jakou? Tak se pěkně posadte a naslouchejte, abyste ji mohly doma dále vyprávět.

Bylo jednou jedno království České. V tomto království byly hluboké lesy, voňavé louky, čisté řeky a průzračné potůčky. V lesích žila zvířátka - srnečky, zajíčci, lišky, jeleni, jezevci, také medvědi, na voňavých loukách žili krtci, hraboši, myšky, motýli, kobylky a spousta dalších. Vždy na jaře, kdy se probouzela paní Zem ze zimního spánku, začali se slétat do Českého království ptáci z teplých krajín - skřiváci, vlaštovky, čápi a další pestré barevné ptáčky. To bylo najednou v lesích a na loukách krásného zpěvu!

Také přiletěl čáp Klepáček s celou čápí rodinou. Bydlel na komíně pekárny, kde pekli a prodávali křupavoučké rohlíky, koblížky, houstičky a jiné dobrůtky. Měl devět čápích bratříčků a devět čápích sestřiček. Od rána až do večera pořád klepetal zobáčkem, každého zdravil a každému vyprávěl, jak se mu líbí v Českém království. Jeho čápí maminka Apolenka a čápí tatínek Tadeášek měli o své děti velkou starost. Učili je, aby si dokázaly najít potravu, aby věděly, když začne vládnout strýček Podzim, že musí s nimi odletět k moři, jinak že by umrzli. Ale Klepáček neposlouchal a klepetal si svoje: "Vždyť na komíně pekárny je teploučko a nějakou tu suchou houstičku také dostanu a vody v potůčku je dost." Jenže co se přihodilo, milé děti: Strýček Podzim nastoupil svoji vládu velmi brzy, s ním i mlhy a kousavý a štiplavý pan Mrazík.

Čápí rodina musela rychle odletět k moři, kde svítilo sluníčko a bylo teplíčko. Odletěli ve spěchu, maminka tak zapoměla své čápí děti přepočítat. Letěli oblohou a děti z brněnské školky U dvou sluníček jim mávaly a zpívaly písničku na rozloučenou.

Druhý den ráno šel Honzík s maminkou do školky a jako vždy se zastavili v pekárně, kde mu maminka kupovala koblížky. Když vyšli z pekárny, povídali si, jaká je zima, a že je dobře, že čápí rodinka odletěla k moři. Ale vtom slyší známý zvuk: klep klepy klep. "Maminko, to je přece čáp Klepáček a klepe o pomoc!" maminka s Honzíkem na nic nečekali a spěchali do školky. Vše pověděli paní učitelce a ta zavolala panu Zelenému.

Pan Zelený rychle přijel, půjčil si od kominíka Štěstíčka dlouhý žebřík, sundal zmrzlého čápa Klepáčka, zabalil ho do deky a odvezl domů - do záchranné stanice zvířátek a ptáčků. Paní Zelená připravila pro lajdáčka Klepáčka teplou ohrádku a něco k snědku. A jak to dopadlo? No přece moc a mocinka dobře. Klepáček si zde našel nové kamarády - upovídanou straku Lucinku, která celý den křičí: "Kačo, kačo!", také krkavce Pepíka a další.

Mezi nimi byl poštovní holub Emil, ten zrovna odlétal k moři do Egypta se zprávou pro delfína Filipa. Na cestě potkal celou čápí rodinu kamaráda Klepáčka. Zavrkal svojí řečí vrků, vrků celou novinu o jejich synovi. Všichni si dali čápí pusinku a těšili se na jaro, jak se setkají na komíně pekárny se svým synem Klepáčkem.

Byl tam velký voňavý kopec, na něm kytičkový zvonec, Klepáček zobáčkem zazvonil a čápí pohádky je konec. Klep klepy klep!